

HIJ NOEMDE ME DUIVELSKIND
JOHNNY BOLLÉ

Uitgeverij LetterRijn Leidschendam, Nederland

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of veelevoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zo nodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (i) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (ii) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Elke gelijkenis met bestaande personen, gebeurtenissen, activiteiten, aangehaalde voorbeelden of namen van personen berust op louter toeval.

Tweede herziene druk, juni 2022

© 2022 Johnny Bollé

Auteur: Johnny Bollé

Coverfoto: Shutterstock

Vormgeving cover: Danny Dirix

Grafische vormgeving: uitgeverij LetterRijn

Uitgeverij: LetterRijn

www.letterrijn.nl

 LetterRijn

isbn: 978-94-931924-4-7

We are the choices we have made.
Francesca (Meryl Streep) in *The Bridges of Madison County*

PROLOOG

BECKY

Twee maanden geleden

Ik ben een wrak. Mijn lichaam voelt koud aan. Als ik niet beter wist, zou ik denken dat ik met mijn rug tegen een vochtige muur lig in plaats van in mijn warme bed.

Wat is dat druppelende geluid? Ik vraag me af of de kraan van de douche lekt, of dat het uit de keuken komt. Het enerverende getik haalt me in elk geval uit mijn slaap.

Het kost me de grootste moeite om mijn oogleden van elkaar te krijgen. Ik had graag nog een tijdje langer blijven slapen. Het lijkt alsof ik wakker word uit een dronken roes, of dat ik gisteravond een slaappil teveel heb ingenomen.

Ik knipper een paar keer, maar blijf wazig uit mijn ogen kijken. Het is alsof er mist in de kamer drijft. Er hangt een rare, muffige geur in mijn slaapkamer.

Het vreemde, gelukzalige gevoel verdwijnt geleidelijk uit mijn hoofd. Langzamerhand wordt mijn geest helder. De mist in de kamer lijkt een beetje op te lossen.

Er gaat een schok door mijn lichaam op het moment dat ik beseft dat ik ben omringd door vuile muren in plaats van mijn modieuze behang. Het plafond vertoont grote, bruine vochtplekken. Wat is er met mijn slaapkamer gebeurd? Een angstig gevoel overvalt me wanneer ik probeer te bewegen, ik kan geen kant op. Ik hang ergens aan vast. Ik slaak een kreet als ik zie dat mijn armen boven mijn hoofd zijn samengebonden met een touw. Ik lig helemaal niet in bed, maar zit rechtop vastgebonden met mijn rug tegen een ijskoude muur van een vochtige kelder.

Gillend probeer ik me van het touw te ontdoen door met mijn lichaam wild heen en weer te slaan. Mijn polsen en onderarmen zitten onder het bloed, maar ik voel niets van de snijwonden. Van-

af mijn vingers tot mijn schouders ben ik helemaal gevoelloos. Mijn God, wie weet hoelang ik al in deze houding zit?

Wild om me heen schoppend probeer ik op te staan, maar ik vind nergens steun om me af te zetten. Er zit geen kracht in mijn benen. Het enige wat ik bereik, is dat de vieze deken onder mijn lichaam vandaan schuift.

Plotseling hoor ik het knarsen van een sleutel in een slot. Ik stop meteen met gillen als boven de krakende deur opengaat en ik word opgeschrikt door het felle licht dat de kelder binnendringt. Ik hoor voetstappen op de stenen trap. Mijn hoofd bonst. Mijn hart gaat wild tekeer, het bonkt hevig in mijn borstkas. In mijn mond proef ik de mascara die is vermengd met mijn tranen.

Ik schreeuw het uit als mijn ontvoerder vlak voor me komt staan. Hij houdt één hand op zijn rug. Hij draagt een lange, zwarte kapmantel waarin zijn gezicht bijna helemaal verdwijnt.

Vol afschuw kijk ik in de hypnotiserende ogen van mijn belager. Het lijkt alsof ik in de ogen van de duivel kijk.

‘Alsjeblieft,’ smeek ik, ‘maak me los.’

Het antwoord bestaat uit een vreemde, onmannelijke lach. Het lijkt op het schateren van een kind. Is mijn ontvoerder een vrouw?

Dan gebeurt alles heel snel. Het zwaaien van de armen boven het hoofd van de duivel. De hamer die razendsnel op me afkomt. Met de weinige kracht die ik nog heb, gooi ik mijn lichaam opzij. Ik gil het uit wanneer ik de harde slag op mijn borst voel. Het is alsof mijn borstkas in mijn longen verdwijnt. De helse pijn maakt ademen bijna onmogelijk.

Ik zie de hamer opnieuw op me afkomen.

Ik weet dat ik er niet meer aan zal ontsnappen.

Ik sluit mijn ogen.

Het laatste wat ik zie is het lieve gezicht van Hope.

LUCIFER

An het einde van de landweg breng ik de wagen tot stilstand. Het is al na middernacht. Een mens met goede bedoelingen heeft hier nu niets te zoeken. In dit afgelegen gedeelte van het Sint-Annabos in Antwerpen komt zelden een wandelaar.

Ik stap uit en open de bagageruimte. Ik pak twee wegwerphandschoenen uit de doos in de kofferbak en trek ze aan.

Het kost me geen enkele moeite om het levenloze lichaam van de vrouw uit de kofferbak te tillen. Ik heb haar lichaam in twee zakken gewikkeld die ik met een fijn koord rond haar middel heb samengebonden. Ik wil geen bloedsporen in mijn wagen.

Onder de dichtstbijzijnde boom leg ik haar neer.

‘Waarom hier, Lucifer? Dit is niet de plaats die we gewoonlijk gebruiken om de meisjes te dumpen.’

‘Omdat we moeten oppassen. De politie is niet dom. Ze houden die buurt waarschijnlijk in de gaten.’

‘Heb je de sleutel?’

‘Natuurlijk heb ik die.’

Haastig verwijder ik het touw en het plastic van haar lichaam en draai het in een prop bij elkaar. Ik kijk rond en loop terug naar de wagen. Uit de kofferbak pak ik een witte vuilniszak waarin ik het plasticafval opberg. Ik pak een sleutel uit de zak van mijn jas en loop terug naar het slachtoffer. Ik open haar mond en duw de sleutel achter in haar keel. Dan kom ik overeind en doe de handschoenen in de vuilzak in de kofferbak.

‘En nu maken dat we hier snel weggkomen,’ zeg ik terwijl ik een laatste keer naar de vrouw kijk.

‘Waarom heb je de sleutel nu pas in haar keel geduwd? Anders doe je dat toch terwijl ze nog leeft?’

‘Jij met dat eeuwige waarom. Wanneer ga je eens een keer volwassen worden?’ Ik sla mijn ogen op naar de hemel. Soms heb ik genoeg van dat kind.

‘Het spijt me, Lucifer.’

‘Kom. We moeten naar huis.’

DEEL 1 ANTWERPEN

1

SETH

De Standaard maandag 18 maart 2019 ***Verdachte sleutelmoorden opnieuw vrij***

Hove

Gisterenavond werd de vijftwintigjarige man die in verband wordt gebracht met de zogenaamde ‘Sleutelmoorden’ opnieuw vrijgelaten. Na een zoektocht van bijna een jaar werd de verdachte van de gruwelijke moord op minstens vijf jonge vrouwen opgepakt. De zaak kreeg al snel de naam ‘de sleutelmoorden’ omdat de slachtoffers met een sleutel in de keel werden aangetroffen langs de oevers van de Schelde. Het eerste slachtoffer van de seriemoordenaar dateert van september 2016 en sindsdien werden nog vier vrouwen tussen de achttien en vijftwintig jaar teruggevonden die ...

Ik sla de krant dicht. Zorgvuldig vouw ik hem in twee gelijke delen en leg hem op de stapel bij de twee andere nieuwsbladen. Ik ben nog een van de zeldzame jongeren die het nieuws niet op zijn smartphone leest. Dat doe ik trouwens ook met een boek. Ik ben voorstander van het fysieke boek, terwijl mijn vrienden enkel hun e-reader gebruiken.

Ik neem een hap van mijn boterham en drink mijn koffie. Het papperige mengsel van brood, aardbeienjam en koffie met veel melk smaakt vies in mijn mond dus slik ik het snel door. Tijd om uitgebreid te ontbijten heb ik niet. Het is al kwart over acht, ik had tien minuten geleden al weg moeten zijn. Ik neem nog een hap van mijn ontbijt en drink mijn koffie snel op.

Ik laat alles op de keukentafel staan. Het geeft me een wrang gevoel dat ik niet de tijd heb om af te ruimen. Er is niets zo vervelend als thuiskomen in een rommelig appartement.

Ik pak mijn aktetas van de stoel die totaal niet past bij de rest van de keukenstoelen. Die bonte mix van samengeraapte meube-

len in mijn appartement irriteert me al veel langer dan vandaag. Met het geld dat ik heb gestolen en het absurd hoge loon dat ik vanaf vandaag ga verdienen als Hoofd modellen-boeker bij Rochelle Models zal daar gelukkig snel verandering in komen. Mijn nieuwe interieur heb ik al uitgekozen en dat zal niet voor dit appartement zijn, want volgende week verhuis ik naar het woonhuis in Antwerpen.

Na twee jaar junior modellen-boeker heb ik de promotie meer dan verdiend, al zeg ik het zelf. Rochelle, algemeen directeur van Rochelle Models, vindt dat er voor deze functie niemand is die meer geschikt is dan ik. Ze vindt het belangrijk dat ze zowel professioneel als privé goed kan opschieten met de man die ze promoveerde tot haar rechterhand.

Ik zet de radio uit maar het refrein van Dua Lipa's nieuwste hit blijft in mijn hoofd verder spelen. In de hal bewonder ik mezelf in de grote spiegel. Met mijn blauwe jeans en grijsblauwe overhemd zie ik er casual chic uit. Witte sneakers maken het compleet. Met trots kijk ik hoe mijn gespierde armen en schouders zich aftekenen in mijn overhemd. Dat atletische lichaam kwam er natuurlijk niet vanzelf. Het is het resultaat van een strak fitnessprogramma dat ik plichtbewust drie keer per week herhaal. Dat strakke lichaam in combinatie met het hoekige gezicht en mijn 1 meter 82, hebben me de bijnaam van Adonis bezorgd onder de bezoekers van discotheek The Stage.

Ik ben blij met wat ik in de spiegel zie en ik weet dat anderen dat ook zullen zien: een knappe, jonge, succesvolle man. Populair op zowel het werk als bij de vrienden en gewild in het uitgaansleven.

Dit is de tijd van mijn leven. Iedereen houdt van Seth Lejeune. Ooit was dat anders.

Aan mijn ongelukkige kindertijd word ik liever niet herinnerd. Ik hoop dat alles voor altijd zal blijven zoals het nu is.

2

Vandaag wordt mijn eerste werkdag als Hoofd modellen-boeker. Ik volg de onfortuinlijke Becky op. Ze was het laatste slachtoffer van de *Sleutelmoordenaar*. Twee maanden geleden vond de politie haar verminkte lichaam terug in het Sint-Annabos van Antwerpen. Alle hulp kwam te laat. Haar dood was zowel voor mij als voor Rochelle een enorme klap.

Becky was niet alleen mijn directe verantwoordelijke, ze was ook al sinds mijn kindertijd mijn beste vriendin. In die tijd was ze zelfs mijn enige vriendin. Na mijn studie stelde ze me voor om haar assistent te worden bij Rochelle Models.

Als resultaat van mijn sollicitatie was Rochelle razend enthousiast en een week later had ik mijn droombaan te pakken. Becky, Rochelle en ik werden niet enkel op het kantoor onafscheidelijk, we waren ook privé de beste vrienden. Elke donderdag vond je ons op een of ander feestje en elke zaterdagavond vergezelden mijn vriendinnen me naar The Stage. We hadden afgesproken om samen op zoek te gaan naar een geschikte man voor ieder van ons.

Rochelle maakt er geen punt van dat ik meer dan een kwartier te laat op kantoor verschijn. Zoals altijd begroeten we elkaar uitbundig met een kus op de mond en een warme omhelzing. Ik weet dat het jaloezie opwekt bij mijn collega's Tara en Sylvana. Het stoort me niet. Integendeel, ik ga nog even extra met mijn vingers langs de wang van mijn vriendin-manager. Het overdreven gebaar doet de ogen van Sylvana rollen en Tara doet alsof ze het niet ziet. Ze haten me omdat Rochelle mij heeft gekozen voor de meest prestigieuze functie van het kantoor.

Tara werkte al twee jaar voor Rochelle Models voordat ik erbij kwam. Ze is vijf jaar ouder dan ik en is net dertig geworden. Ze vindt dat ze de meeste ervaring heeft met het boeken van de modellen, Rochelle is echter meer onder de indruk van mijn capaciteiten. Ik heb oog voor aankomend talent en ik weet beter dan wie ook wat er belangrijk is in het hedendaagse modebeeld. Ik

heb bovendien ook de kundigheid om modellen aan de juiste opdrachtgever te koppelen. De modellen die Tara kiest, zijn te middelmatig. Ze zijn weliswaar bloedmooi, slank en in topvorm, maar ze missen allemaal die speciale onvolkomenheid of het charisma dat van hen een megaster zou kunnen maken.

Sylvana kwam sowieso niet in aanmerking voor de managementfunctie, Rochelle speelt zelfs met de gedachte om het domein te ontslaan. Zeker nadat ze er vorige week in is geslaagd om vier van onze modellen naar een verkeerde locatie te sturen. Het voorval heeft het bureau bijna een belangrijke klant gekost. Anton Bruneel, Antwerps topdesigner en persoonlijke vriend van Rochelle, was woedend. Ik mag er niet aan denken dat hij het vertrouwen in Rochelle Models verliest en zou overstappen naar een ander bureau. Om dit te voorkomen heeft Rochelle hem voorgesteld om zijn shows en fotoshoots enkel nog via mij te regelen.

‘Ben je klaar voor je eerste werkdag in je nieuwe functie?’ De donkergroene ogen van Rochelle fonkelen in haar ovale gezicht. De lieve lach om haar mond verdwijnt heel even als ze in de richting van mijn nieuwe kantoor kijkt. Ik volg haar blik naar de plek waar Becky nooit meer zal zitten.

Ik knik slechts omdat ik niet direct een antwoord vind dat past bij haar vraag die ons allebei een wrang gevoel geeft.

Een weerbarstige lok van haar rode haren lijkt vast te zitten aan de lange valse wimpers. Het irriteert Rochelle duidelijk. Met een vastberaden beweging pakt ze de krul en dwingt haar naar de plaats in het kapsel waar ze volgens haar hoort te zitten.

‘Ik kan er maar niet aan wennen dat ze er niet meer is.’ Ze wijst met haar kin naar mijn nieuwe bureau. Haar ogen worden vochtig.

‘Ik denk dat het nooit zal wennen,’ fluister ik. ‘Er stond vanochtend nog een artikel in de krant. Dat ze de vader nog steeds niet hebben gevonden,’ zeg ik volledig overbodig, want het nieuws is al sinds gisteren bekend en ik heb Rochelle meteen daarna opgebeld.

‘Zo iemand verdient de doodstraf.’ Haar trieste blik verandert op slag. Haar samengeknepen ogen spuwen vuur. ‘Wat hij die meisjes heeft aangedaan, Becky’s lichaam was onherkenbaar verminkt toen ze haar terugvonden.’

‘Het nieuwe model kan hier elk ogenblik zijn.’ De stem van Tara haalt ons terug in dit moment. ‘Ik hoop dat je erop voorbereid bent, Seth.’

Ik glimlach terwijl ik in haar grijze ogen kijk, ze zijn net zo flets als haar kleurloze karakter. Mijn zelfverzekerde blik brengt haar van streek. Tara weet dat ik opnieuw een topper heb gevonden, waardoor ik bevestig dat ik mijn nieuwe functie waardig ben.

‘Ik laat je je werk doen. Ik ben ontzettend benieuwd hoe het nieuwe meisje eruitziet.’ Rochelle checkt de tijd op haar smartphone. ‘Ik heb een afspraak met een nieuwe fotograaf. Als iemand mij nodig heeft: ik ben in de vergaderzaal.’ Ze knijpt met haar vingers in mijn hand terwijl ze me een bemoedigende knipoog geeft die ik niet nodig heb. Ze kijkt opnieuw op haar telefoon en haast zich naar de afspraak.

In mijn kantoor pak ik mijn laptop uit mijn tas. Terwijl ik wacht tot het ding is opgestart, rol ik de rode bureaustoel dichterbij en ga zitten.

Er is in deze ruimte niets wat nog herinnert aan de rommelige werkplek van Becky. Alles wat naar haar zou kunnen verwijzen, is samen met haar verdwenen. Opgeruimd. Een schoon bureau. Rochelle heeft zelfs de lelijke cactussen, waarop Becky zo dol was, weggedaan. Ik vraag me af waar ze de planten heeft gelaten. De houten fotolijst met foto’s van Becky en haar veel oudere zus heb ik samen met de andere persoonlijke bezittingen naar haar moeder gebracht. Ze barstte in tranen uit toen ze de afbeeldingen zag. Het wrede universum heeft immers beslist dat ze vanaf nu haar beide dochters kwijt is.

Het duurt even voordat de laptop is opgestart, ik leun achterover in de comfortabele stoel. Aan de muur recht voor mij hangen de foto’s van alle modellen die bij Rochelle Models zijn ingeschreven. Nu ik ze voor de eerste keer vanaf deze plaats bekijk, doet het grote aantal me weer trots beseffen hoe succesvol ons agentschap is. Met mijn handen achter mijn hoofd maak ik een halve draai. Vanuit het raam van de tweede verdieping heb ik zicht op de kruinen van de platanen op de Antwerpse Leien. Het groene bladerdek is tijdens de lente te dichtbegroeid om de huizen aan de overkant

te kunnen zien. Ik sta op en kijk naar de geluidloze file die op dit uur van de dag tergend traag voorbijglijdt. Alhoewel dit bureau in een oud herenhuis is gevestigd, houdt de moderne isolatie elk geluid tegen dat het gebouw probeert binnen te dringen.

Met een signaal kondigt de laptop aan dat hij mijn wachtwoord nodig heeft om verder te gaan. Ik tik de naam in van de man die ik onlangs heb ontmoet en die nog niet weet dat ik hem koste wat kost verliefd op mij zal laten worden.

Ik ga weer achter het bureau zitten en bewonder de prachtige foto van Rochelle die de breedste muur van de kamer domineert. Het precieze moment waarop deze foto zes jaar geleden werd genomen - Rochelle was toen eenentwintig - had niet perfecter kunnen zijn. Ze kijkt dankbaar lachend in de camera terwijl ze het wankele Miss Belgiëkroontje op haar hoofd probeert te fixeren. Naast haar stralende gezicht zweeft het onscherpe gelaat van de eerste eredame. Het meisje waarvan niemand de naam nog weet, lijkt zich op deze foto voor eeuwig gewonnen te geven met de verplichte kus op de wang. Een kus die Rochelle op dat ogenblik waarschijnlijk volledig is ontgaan.

De telefoon rinkelt. Het is Sylvana die me met zo min mogelijk woorden laat weten dat het nieuwe model er is. Nog voordat ik kan antwoorden, heeft ze de hoorn alweer neergelegd. In mijn ak-tetas zoek ik naar het boekje waarin ik al mijn belangrijke notities schrijf.

Ik kan nergens mijn balpen vinden dus trek ik de lade van het bureau open alhoewel ik er bijna zeker van ben dat ik er daar geen zal vinden. Net zoals op de dag dat we Becky's spullen opruimden, blokkeert de schuif ook nu weer halverwege. Met mijn hand tast ik in de halfopen lade. Mijn vingers stoten op een klein voorwerp met twee puntige uitsteeksels. Wanneer ik het ding in mijn hand neem en het op het bureau leg, gaat er een schok door mijn lichaam.

Verstomd staar ik naar het beeldje dat amper vijf centimeter groot is en in een ver verleden zo belangrijk was voor Becky en mij. Het doet me pijn om het verloren gewaande, zwarte beeldje van Anubis terug te zien.

De Egyptische god is afgebeeld als een liggende, zwarte farao-hond op een sokkel van hout. De goudkleurige verf aan de binnenkant van de grote, opstaande oren is bijna volledig verdwenen. Ik herinner me het moment waarop ik dit beeldje aan Becky gaf. We waren toen zes. Het was meteen ook het moment dat deze Anubis zijn linkerpoot verloor toen Becky het op de grond liet vallen.

Ik was gefascineerd door deze beeltenis van de Egyptische god van de mummificatie dat bij ons thuis in de vitrinekast stond. Ik was ook dol op Becky, mijn maatje sinds het eerste leerjaar. Ik vond toen dat ik haar iets moest geven om haar te tonen hoe belangrijk onze vriendschap voor me was. Ze was als een zus voor mij. Er is later nooit iets van verliefdheid tussen ons geweest.

Haar moeder had met me te doen omwille van mijn schrijvende thuissituatie en ik was doordeweeks meer bij haar familie dan bij mijn moeder.

Het verwondert me dat we dit beeldje bij het opruimen over het hoofd hebben gezien.

‘Goedemorgen.’ Een verlegen stem haalt me terug naar het heden.

Ik kijk in de ogen van het toekomstige supermodel in de deuropening. Ze ziet eruit zoals ik verwacht dat elk model dat zich in mijn kantoor komt aanbieden, er moet uitzien. Ze heeft haar gitzwarte haren samengebonden in een staart, waardoor haar ronde gezicht en hoge voorhoofd volledig zichtbaar zijn. Uitgezonderd van een beetje mascara heeft ze zich amper opgemaakt. Make-up heeft ze ook niet echt nodig, een natuurlijke look past haar het best. Haar linkerhand omsluit een witte map waarin ze hoogstwaarschijnlijk haar portfolio bewaart. Een model die deze presentatiemap is vergeten, stuur ik meteen weer weg.

Ik sta op en stop het beeldje in mijn rechterbroekzak.

‘Hoi, kom binnen.’ Ik loop haar tegemoet en reik haar mijn hand. De koude vingers verraden dat ze nerveuzer is dan ik had verwacht. Ik probeer haar gerust te stellen met een bemoedigende lach die ze meteen beantwoordt. Mijn open houding kan zelfs de ergste zenuwpees rustig maken. Ik wijs haar de sofa rechts van mijn bureau. Elegant neemt ze plaats en plooit haar lange benen

in een soort van amazonezit. Het witte jurkje zit als gegoten rond haar prachtige lichaam. Ze legt de map naast zich neer.

‘Wil je iets drinken?’

‘Ja graag. Heeft u bruiswater?’

Ik knik en loop naar de deur. ‘Sylvana, breng je even twee Spa bruis. Met ijsblokjes en een schijfje citroen, alsjeblieft.’

Zonder me aan te kijken, loopt Sylvana naar de kleine keuken. Tara trekt verwonderd haar wenkbrauwen op.

‘Scheelt er iets?’

‘Dat nieuwe model, ze lijkt als twee druppels water op ...’ Voor dat Tara haar zin kan afmaken, sluit ik de deur van mijn kantoor en neem plaats op de canapé.

‘Je hebt je foto’s bij je, zie ik.’ Ik wijs naar het mapje.

‘Ja, natuurlijk.’ Ze legt haar kostbare bezit in mijn hand.

‘Hoe groot ben je?’ Met de hoge naaldhakken lijkt ze groter dan ik.

‘Net geen een meter tachtig.’

Ze blijft me aankijken en ik weet nu al dat het opmerkelijke kleurverschil tussen haar beide ogen en haar hoge voorhoofd haar handelsmerk zullen worden.

Terwijl ik door de foto’s ga, wordt er op de deur geklopt.

Zonder op te kijken, geef ik toestemming om binnen te komen. Ik verwacht dat Sylvana de drankjes voor ons op de houten salontafel zal zetten, maar het blijft muisstil in de kamer. Ik kijk geïrriteerd op en zie dat het niet Sylvana maar Rochelle is die me met een verbaasde blik aankijkt.

‘O, Rochelle, ik had je niet verwacht. Mag ik je voorstellen aan Hope, ons nieuwste model?’

Hope staat op en loopt tot bij Rochelle die haar met een bleek gezicht aanstaart. Haar hele lichaam bevriest alsof er een geest voor haar staat. Hope laat haar uitgestoken hand weer zakken en kijkt Rochelle niet-begrijpend aan.

‘Neem me niet kwalijk. Hope, zeg je? Sorry, maar ik was even in de war. Je lijkt sprekend op ... ik zou zweren dat ... sorry.’ Rochelle schudt haar hoofd en tovert iets wat op een glimlach moet lijken op haar gezicht.

Sylvana komt de kamer binnen en zet het dienblad met twee glazen water op mijn bureau. Met open mond blijft ze het nieuwe model aanstaren. Hope kijkt me verward aan. Ze verwacht waarschijnlijk dat ik de ongemakkelijke situatie weer rechtzet.

‘Dank je wel, Sylvana,’ zeg ik en begeleid haar de kamer uit.

‘Kan ik je even spreken, Seth?’ Rochelle glimlacht krampachtig naar Hope en probeert tevergeefs de onthutste blik in haar ogen te verbergen. Mijn lach mist zijn geruststellende effect.

‘Ik ga samen met Hope het contract doornemen en dan kom ik naar je toe. Is dat goed?’

‘Euh ja. Doe dat dan maar eerst. Ik zie je zo daarna.’

Ik gebaar Hope dat ze opnieuw plaats kan nemen en begeleid Rochelle naar de deur.

‘Je had me wel kunnen inlichten. Ik schrok me bijna een beroerte,’ fluistert ze.

‘Wat bedoel je?’

‘Je weet precies wat ik bedoel.’ Ze knijpt haar ogen tot spleetjes en perst haar lippen zo hard op elkaar dat ze bijna wit worden.

Natuurlijk weet ik wat ze bedoelt. Het is juist om die reden dat ik Hope per se bij ons kantoor wil laten tekenen.

‘Hope lijkt als twee druppels water op Becky.’

‘Overdrijf je nu niet een beetje? Ik geef toe dat er een beetje gelijkenis is, maar ...’

‘Een beetje? Het is net alsof er een jongere versie van haar in het kantoor staat. Kom je straks even naar de vergaderzaal. Ik wil je de nieuwe fotograaf voorstellen,’ zegt Rochelle terwijl ze de deur achter zich sluit.

‘Is er iets?’ Hope slaat haar ogen neer.

‘O, dat. Ja, je lijkt een beetje op een collega van ons. Ex-collega eigenlijk.’

‘Werkt ze hier dan niet meer?’

‘Nee. Lang verhaal. Ik vertel het je later wel.’

Hope haalt haar schouders op en richt haar ogen op de foto van Rochelle aan de muur. Ik volg haar blik.

‘Miss België. Dat is mijn droom. Al sinds ik een klein meisje was.’ Dromerig speelt ze met haar samengebonden staart. ‘Ik be-

hoor tot de dertig geselecteerde meisjes dit jaar,' voegt ze er trots aan toe.

'Ik weet het. Het bureau en ik volgen je op Instagram. Als dat je droom is, moet je ervoor gaan. Je bent een bloedmooi en bijzonder opvallend meisje.'

'Dank je.' De verlegen stem is weer terug.

'Zullen we het contract doornemen?'

'Graag.' Hope schuift dichterbij me toe op de sofa.

'Ik zie je overmorgen voor de eerste fotoshoot van Anton Bruneel. Ik bel je vanavond of op zijn laatst morgen met de gegevens.'

'Prima, ik kijk ernaar uit.'

'En, Hope, welkom bij Rochelle Models.' Ze reikt me de hand en we nemen afscheid.

Terwijl ik mijn whatsappberichten check, loop ik naar de vergaderzaal waar Rochelle op me wacht.

'Verrassing.' Rochelle haalt me uit mijn virtuele wereld. Haar spleetjesogen kijken me ondeugend aan.

'Seth, mag ik je voorstellen aan Simon Kaleb? Fotograaf voor ...'

De rest van Rochelles woorden hoor ik niet meer. Mijn gezicht straalt.

'Seth?' Het doet me deugd dat zijn donkerbruine ogen nog meer fonkelen dan de mijne, want ik schatte zijn eerste indruk van mij niet hoog in.

'Dat had je niet verwacht, hè?' Rochelle knipoogt. Mijn hart maakt vrolijke sprongetjes in mijn borst.

'Nee,' antwoord ik. 'Van een verrassing gesproken, deze kan tellen.'

Wat ben ik blij om Simon hier te zien. Een week geleden leerden we elkaar kennen tijdens een tentoonstelling van een vriendin van Rochelle. Het was trouwens ook daar dat ik Hope voor de eerste keer zag.

Wat een toeval dat ze hier opnieuw samen opduiken.

3

Een week geleden

De expositie wordt gehouden in het FOMU, het fotomuseum op de Waalsekaai in Antwerpen.

Bé, zoals ze zichzelf noemt, stelt haar collectie kleuren van Afrika voor.

Ik heb mijn oudste broer Ramses meegevraagd. Hij is amateurfotograaf en droomt ervan om zelf ooit een expositie te kunnen geven. Voorlopig houdt hij het kleinschalig en toont hij zijn foto's enkel aan de leden van zijn fotoclub.

Rochelle, Ramses en ik hebben in de cafetaria afgesproken. Rochelle wil per se dat Bé ons een rondleiding geeft, zodat we niet zonder begeleiding hoeven rond te lopen in het museum.

Wij zitten aan onze derde cava - Ramses aan zijn derde Stella want hij drinkt niets anders dan bier - als Bé eindelijk tijd voor ons heeft.

'Sorry jongens. Hier ben ik eindelijk, wat een drukte. Had ik helemaal niet verwacht, hoor.'

Bé slaakt een diepe zucht. Ze blaast haar vuurrode wangen op en rolt met haar ogen alsof ze alle moeite van de wereld heeft gedaan om een minuutje vrij te maken voor ons. De veelkleurige hippiejurk hangt met dunne bandjes over haar schouders. Ik merk de zweetplekken onder haar oksels. Vluchtig geeft ze Rochelle een zoen. Wanneer ik in de zwarte sandalen de afgebladerde nagellak van haar teennagels opmerk, probeert ze die tevergeefs te verbergen door haar tenen te krullen. Ze lijkt zich plots te realiseren dat ze op haar vriendin, die er altijd *pico bello* uitziet, een verwilderde indruk maakt. Tevergeefs probeert ze het scheefgezakte dotje op haar hoofd te fatsoeneren. Ik schat haar rond de vijfenvijftig. Ze mompelt een verontschuldiging wanneer ze eindelijk mijn uitgestoken hand opmerkt. Ik stel mezelf en mijn broer voor en ik geloof niet dat ze onze namen heeft opgevangen.

‘Zal ik jullie even rondleiden. Ik heb niet veel tijd. Over ongeveer tien minuten geef ik een kleine voordracht over mijn tentoonstelling.’ Bé pakt met twee vingers haar horloge vast en knijpt haar ogen tot spleetjes terwijl ze de tijd probeert af te lezen.

‘Zeker, daar komen we voor.’ Rochelle kijkt veelbelovend naar het gedeelte waar de foto’s hangen.

Terwijl we achter Bé aanlopen, overvalt me een plaatsvervangend schaamtegevoel wanneer ik in plaats van een heerlijk damesparfum alleen een zure zweetgeur bij haar opmerk.

Ramses trekt demonstratief zijn neus op. Het maakt Rochelle ongemakkelijk. Ze brengt haar mond dicht bij mijn hoofd. Met het gefluister in mijn oor degradeert ze Bé van goede vriendin naar een vage kennis van haar moeder. Ik moet erom lachen en Rochelle geeft me een speelse tik tegen mijn achterhoofd.

Bé loodst ons met deskundige uitleg door de expositie. De foto’s zijn adembenemend mooi maar één ervan houdt mijn aandacht vast. Ik blijf staan om hem te bewonderen. Het kaartje dat erbij hoort, leert me dat deze in Tanzania werd genomen.

Het is de foto van een overdekte brug met daarnaast een leeuw onder een acaciaboom. Het dier kijkt recht in de camera. Haar blik is zacht, teder zelfs, niet meteen wat je van een roofdier zou verwachten. Het oranje-gele licht van de ondergaande zon geeft het landschap een warme gloed. De overdekte brug doet me denken aan de lievelingsfilm van mijn moeder; *The Bridges of Madison County*.

Mijn gedachten dwalen af naar de eerste keer dat we samen naar de film keken.

We zaten in de fauteuil in ons huis en mijn moeder had haar arm om me heen. Telkens wanneer ik naar haar keek, zag ik dikke tranen over haar wangen rollen. Ik was verbaasd dat het verhaal haar zo raakte. Achteraf besepte ik dat ze de film als excuus gebruikte om zonder gêne te kunnen huilen om haar eigen trieste leven.

‘Mooi toch die kleuren?’

De aanwezigheid van de man naast me, brengt me terug naar de realiteit. Ik kijk in zijn donkerbruine ogen. Zijn lach is zo innemend dat ik er kippenvel van krijg.

‘Het is vooral de blik van de leeuw die me intrigeert,’ zeg ik en bevestig zo voor mezelf wat ik zo speciaal vind aan de foto.

‘Een zonsondergang in het Tarangire National Park in Tanzania is adembenemend mooi.’

Zijn accent kan ik niet meteen thuisbrengen maar het doet me vermoeden dat Nederlands niet zijn voertaal is.

‘Ik ben Simon.’ Hij legt de grijze overjas over zijn arm en reikt me zijn hand. Zijn gilet en het witte overhemd met opgerolde mouwen geven hem een klassieke uitstraling. De marineblauwe broek en bruine schoenen maken zijn look speelser. Ik kan zijn leeftijd moeilijk inschatten. Iets in de veertig misschien?

‘Seth.’

Zijn handdruk is stevig en zelfverzekerd.

‘Ben je fan van het werk van Bé?’

Hij gaat met zijn vingers door zijn halflange kapsel. Zijn dikke, zilvergrijze haren benadrukken zijn lichtgebruinde gezicht.

‘Om eerlijk te zijn, kende ik haar niet. Ik ben hier met mijn broer en een vriendin van Bé.’

Hij blijft me lachend aankijken. Zijn ogen vragen om meer uitleg. Ik voel me steeds ongemakkelijk bij te lange stiltes in een gesprek en voel me verplicht om die vol te praten. Meestal met een beetje prietpraat, maar iets in mij zegt dat Simon niet veel om loze praatjes geeft.

‘Eigenlijk ben ik hier om de tijd te vullen, voordat we straks met zijn allen naar The Stage gaan.’ Terwijl ik het zeg, realiseer ik me dat mijn oprechte onthulling me oppervlakkig doet overkomen. Simon reageert enkel met een nog bredere glimlach, waaruit ik niet kan afleiden of hij me definitief heeft geklasseerd onder jong en nietszeggend.

‘Maar de collectie is prachtig. Ik ben blij dat ik ze gezien heb.’ Ik zoek naar een teken van goedkeuring in zijn ogen, maar zijn blik blijft onveranderd.

‘The Stage? Dat is een tijdje geleden. Leuke club.’

‘Zo, hier ben je. Zijn wij niet interessant genoeg meer voor jou?’ Rochelle knijpt in mijn hand.

Bijna onmerkbaar geeft ze een kort knikje met haar hoofd in de

